

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 18ης Δεκεμβρίου 2007*

Στην υπόθεση C-135/06 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ασκηθείσα στις 10 Μαρτίου 2006,

Roderich Weißenfels, μόνιμος υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Bereldange (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τον G. Maximini, Rechtsanwalt,

αναηρεσείων,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

το **Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο**, εκπροσωπούμενο από τις L.G. Knudsen και M. Ecker καθώς και από τον U. Rösslein, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen, K. Schiemann, P. Küris και J.-C. Bonichot (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- ¹ Με την αίτησή του αναίρεσεως, ο R. Weissenfels ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 25ης Ιανουαρίου 2006, T-33/04, Weissenfels κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 2006, σ. I-A-2-1 και II-A-2-1, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε αίτημα ακυρώσεως πλειόνων αποφάσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

με τις οποίες αφαιρέθηκε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 67, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), το ειδικό επίδομα για άτομα με σοβαρή αναπηρία που καταβάλλεται δυνάμει του λουξεμβουργιανού δικαίου (στο εξής: λουξεμβουργιανό επίδομα) από το διπλό επίδομα συντηρουμένου τέκνου που χορηγήθηκε στον αναιρεσιόντα δυνάμει του άρθρου 67, παράγραφος 3, του ΚΥΚ (στο εξής: κοινοτικό επίδομα).

- 2 Ο αναιρεσιών ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να ακυρώσει τις επίδικες αποφάσεις του Κοινοβουλίου της 26ης Ιουνίου 2003 και της 28ης Απριλίου 2004, καθώς και τη σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της από 4 Ιουνίου 2003 αιτήσεώς του και να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να αποκαταστήσει τη ζημία που θεωρεί ότι υπέστη λόγω της παρακρατήσεως μέρους του κοινοτικού επιδόματος. Επικουρικώς, ο αναιρεσιών ζητεί να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να καταβάλει τα παρακρατηθέντα ποσά εντόκως με το νόμιμο επιτόκιο.
- 3 Ο αναιρεσιών ζητεί τέλος από το Δικαστήριο να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα έξοδα αμφοτέρων των δικών.

Το νομικό πλαίσιο

- 4 Στις σκέψεις 1 έως 4 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εκθέτει το νομικό πλαίσιο ως εξής:

«1 Το άρθρο 62, τρίτο εδάφιο, του [ΚΥΚ], όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως [...], προβλέπει ότι οι αποδοχές των υπαλλήλων περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, τα οικογενειακά επιδόματα.

- 2 Δυνάμει του άρθρου 67, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ΚΥΚ, τα οικογενειακά επιδόματα περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, το επίδομα συντηρουμένου τέκνου.
- 3 Το άρθρο 67, παράγραφοι 2 και 3, του ΚΥΚ ορίζει τα ακόλουθα:

“2. Οι υπάλληλοι που δικαιούνται οικογενειακών επιδομάτων [...] υποχρεούνται να δηλώνουν τα επιδόματα της ίδιας φύσεως που καταβάλλονται από άλλη πηγή, προκειμένου τα τελευταία να αφαιρεθούν από εκείνα που καταβάλλονται δυνάμει [του ΚΥΚ] [...]

3. Το επίδομα συντηρουμένου τέκνου δύναται να διπλασιασθεί κατόπιν ειδικής και αιτιολογημένης απόφασεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής που λαμβάνεται βάσει αποδεικτικών ιατρικών εγγράφων, από τα οποία προκύπτει ότι το εν λόγω τέκνο επιβάλλει στον υπάλληλο δυσβάστακτα βάρη που απορρέουν από διανοητική ή φυσική αναπηρία από την οποία έχει προσβληθεί το τέκνο.”

- 4 Τα άρθρα 1 έως 5 του λουξεμβουργιανού νόμου της 16ης Απριλίου 1979 περί καθιερώσεως ειδικού επιδόματος για αναπήρους, ο οποίος καταργήθηκε με τον νόμο της 19ης Ιουνίου 1998 περί καθιερώσεως ασφαλίσεως εξαρτημένων ατόμων, εξακολουθεί όμως να ισχύει για τα τα περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως κατ' εφαρμογήν των μεταβατικών διατάξεων του τελευταίου αυτού νόμου (στο εξής: λουξεμβουργιανός νόμος της 16ης Απριλίου 1979), έχουν ως ακολούθως:

“Άρθρο 1.

Τα πάσχοντα από σοβαρή αναπηρία άτομα που κατοικούν στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου ή διαμένουν σ' αυτό από δεκαετίας τουλάχιστον δικαιούνται τα πλεονεκτήματα που προβλέπει ο παρών νόμος.

Το ίδιο δικαίωμα αναγνωρίζεται και στα ανάπηρα τέκνα από την ηλικία των τριών ετών και άνω [...]

Άρθρο 2. Θεωρείται ως άτομο πάσχον από σοβαρή αναπηρία κατά την έννοια του παρόντος νόμου κάθε άτομο του οποίου μία ή πλείονες φυσικές ή διανοητικές λειτουργίες είναι [...] μειωμένες σε τέτοιο βαθμό ώστε να μη μπορεί να επιβιώσει χωρίς τη βοήθεια ή τις συνεχείς φροντίδες τρίτου.

[...]

Άρθρο 3. Τα πάσχοντα από σοβαρή αναπηρία άτομα [...] δικαιούνται [...] ειδικό επίδομα [...]

Άρθρο 4. Από το καταβαλλόμενο επίδομα [...] αφαιρείται [...] το ποσό τυχόν αλλοδαπής παροχής της ίδιας φύσεως.

Άρθρο 5. Το επίδομα [...] δεν υπόκειται σε φόρους και εισφορές κοινωνικής ασφάλισης [...]"».

Τα πραγματικά περιστατικά

- 5 Το ιστορικό της διαφοράς μπορεί, βάσει της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να συνοψιστεί ως ακολούθως.

- 6 Ο αναιρεσειών, υπάλληλος βαθμού A*12 (παλαιού βαθμού A 4), εισήλθε στην υπηρεσία του Κοινοβουλίου, στο Λουξεμβούργο, την 1η Απριλίου 1982. Ο πρωτότοκος υιός του γεννήθηκε στις 31 Ιανουαρίου 1982. Από πολύ μικρή ηλικία πάσχει από σοβαρή αναπηρία.

- 7 Το επίδομα συντηρουμένου τέκνου, που προβλέπει το άρθρο 67, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ΚΥΚ, χορηγήθηκε στον αναιρεσειόντα μόλις αυτός ανέλαβε καθήκοντα στο Κοινοβούλιο. Στις 31 Ιουλίου 1987, το Κοινοβούλιο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 67, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, να διπλασιάσει, από 1ης Μαΐου 1987, το επίδομα συντηρουμένου τέκνου για τον υιό του αναιρεσειόντος. Με απόφαση της 8ης Ιουλίου 1997, ο διπλασιασμός του επιδόματος συντηρουμένου τέκνου εγκρίθηκε για νέα περίοδο από 1ης Ιουλίου 1997 έως 30 Ιουνίου 2000.

- 8 Με απόφαση της 26ης Απριλίου 1999, που έλαβε κατ' εφαρμογήν του λουξεμβουργιανού νόμου της 16ης Απριλίου 1979, το Fonds national de solidarité του Λουξεμβούργου αποφάσισε να καταβάλει στον αναιρεσειόντα, ως έλκοντα δικαίωμα από τον υιό του, από 1ης Δεκεμβρίου 1998, ειδικό επίδομα για άτομο πάσχον από σοβαρή αναπηρία.

- 9 Ο αναιρεσειών ενημέρωσε το Κοινοβούλιο για την καταβολή του λουξεμβουργιανού επιδόματος στα μέσα Οκτωβρίου του 1999.

- 10 Με απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1999, το Κοινοβούλιο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, μείωσε το ποσό που αντιστοιχούσε στον διπλασιασμό του κοινοτικού επιδόματος συντηρουμένου τέκνου κατά το ποσό του λουξεμβουργιανού επιδόματος, με ισχύ από 1ης Δεκεμβρίου 1998.

- 11 Με απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2000, ο διπλασιασμός του επιδόματος συντηρουμένου τέκνου εγκρίθηκε για νέα περίοδο από 1ης Ιουνίου 2000 έως 30 Ιουνίου 2003. Το ποσό που αντιστοιχούσε στον διπλασιασμό του κοινοτικού επιδόματος συντηρουμένου τέκνου μειώθηκε κατά το ποσό του λουξεμβουργιανού επιδόματος με απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2000.

- 12 Με απόφαση της 1ης Ιουλίου 2003, ο διπλασιασμός του επιδόματος συντηρουμένου τέκνου εγκρίθηκε για νέα περίοδο από 1ης Ιουλίου 2003 έως 30 Ιουνίου 2006.

- 13 Εν τω μεταξύ, με επιστολή της 4ης Ιουνίου 2003, ο αναιρεσείων αμφισβήτησε την αρχή της εκ μέρους του Κοινοβουλίου αφαιρέσεως του ποσού του λουξεμβουργιανού επιδόματος, αναφέροντας τα ακόλουθα:

«Όπως ήδη ανέφερα στις 28 Μαΐου 2003, η σύνταξη λόγω αναπηρίας δεν χορηγείται σε εμένα, αλλά στον υιό μου [...], καταβάλλεται ωστόσο σε εμένα ως νόμιμο αντιπρόσωπό του. Δεν μπορεί να τεθεί θέμα μείωσης, σύμφωνα με το άρθρο 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, του διπλού επιδόματος συντηρουμένου τέκνου που μου έχει χορηγηθεί σύμφωνα με το άρθρο 67, παράγραφος 3.

Η κατάσταση αυτή οφείλεται, αφενός, στο ότι πρόκειται για δύο διαφορετικούς δικαιούχους (υποκείμενα δικαίου) και, αφετέρου, στο ότι η σύνταξη συνιστά αυτοτελή παροχή και όχι “επίδομα”.

Τέλος, δεν πρόκειται ούτε για [επίδομα] της ίδιας φύσεως, δεδομένου ότι σκοπός του επιδόματος της παραγράφου 3 είναι η ανακούφιση από τα έκτακτα βάρη που αντιμετωπίζει ο υπάλληλος, ενώ η σύνταξη αποτελεί παροχή προς τον ανάπηρο.

Κατά συνέπεια, αιτούμαι την αποκατάσταση του διπλού επιδόματος συντηρουμένου τέκνου που παρακρατήθηκε αδικαιολογήτως στο παρελθόν.»

14 Ωστόσο, με απόφαση της 26ης Ιουνίου 2003, το Κοινοβούλιο εφάρμοσε τη μείωση.

15 Με επιστολή της 13ης Αυγούστου 2003, ο αναιρεσείων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003. Η εν λόγω διοικητική ένσταση απορρίφθηκε με επιστολή του Κοινοβουλίου της 10ης Νοεμβρίου 2003.

16 Στις 28 Απριλίου 2004, μετά την πρωτοκόλληση της προσφυγής στην υπό κρίση υπόθεση, το Κοινοβούλιο έλαβε απόφαση μείωσης κατ' εφαρμογήν του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, λαμβάνοντας υπόψη το αναπροσαρμοσμένο ποσό του λουξεμβουργιανού επιδόματος. Στις 8 Ιουνίου 2004, ο αναιρεσείων υπέβαλε κατά της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2004 διοικητική ένσταση, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση του Κοινοβουλίου της 15ης Σεπτεμβρίου 2004.

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Φεβρουαρίου 2004, ο R. Weissenfels ζήτησε την ακύρωση των αποφάσεων της 26ης Ιουνίου και της 10ης Νοεμβρίου 2003. Ζήτησε επίσης να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να του επιστρέψει το σύνολο των ποσών που παρακρατήθηκαν από τις αποδοχές του δυνάμει του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, εντόκως με το νόμιμο επιτόκιο.
- 18 Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο R. Weissenfels αναδιατύπωσε ένα μέρος των αιτημάτων του. Ζήτησε και την ακύρωση των αποφάσεων της 28ης Απριλίου και της 15ης Σεπτεμβρίου 2004 και συμπλήρωσε το περί επιστροφής αίτημά του ζητώντας να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να αποκαταστήσει την προξενηθείσα ζημία, καταβάλλοντας τόκους με το νόμιμο επιτόκιο επί του ποσού που παρακρατήθηκε από τις αποδοχές του δυνάμει του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 19 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο έκρινε απαράδεκτο το αίτημα να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να επιστρέψει τα ποσά που είχαν παρακρατηθεί από τις αποδοχές του προσφεύγοντος βάσει του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 20 Διευκρίνισε, κατ' αρχάς, ότι δεν ήταν αρμόδιο, στο πλαίσιο προσφυγής ασκουμένης βάσει του άρθρου 91 του ΚΥΚ, να απευθύνει εντολές προς τα κοινοτικά όργανα και ότι το Κοινοβούλιο υποχρεούται εν πάση περιπτώσει, δυνάμει του άρθρου 233 ΕΚ, να λάβει όλα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως.

- 21 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο διευκρίνισε ότι το αίτημα του προσφεύγοντος να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να αποκαταστήσει την προξενηθείσα ζημία ήταν απαράδεκτο καθόσον αποτελούσε αγωγικό αίτημα κατά το άρθρο 235 ΕΚ, το οποίο είχε μεταβάλει το αντικείμενο της διαφοράς κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως.
- 22 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι το ακυρωτικό αίτημα του προσφεύγοντος έπρεπε να εκληφθεί ως βάλλον αποκλειστικά κατά της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003.
- 23 Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, το Πρωτοδικείο διευκρίνισε κατ' αρχάς ότι το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 10ης Νοεμβρίου 2003 στερούνταν αντικειμένου ή δεν είχε αυτοτελές περιεχόμενο σε σχέση προς το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003.
- 24 Το Πρωτοδικείο θεώρησε επίσης ότι η σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως της 4ης Ιουνίου 2003 είχε αντικείμενο ταυτόσημο με εκείνο της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003, οπότε το αίτημα ακυρώσεως της πρώτης αυτής αποφάσεως ταυτιζόταν με το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003.
- 25 Το Πρωτοδικείο θεώρησε, περαιτέρω, ότι η απόφαση της 28ης Απριλίου 2004 ήταν καθαρά επιβεβαιωτική της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003 και ότι, συνεπώς, το αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων της 28ης Απριλίου και της 15ης Σεπτεμβρίου 2004 έπρεπε να θεωρηθεί ως στερούμενο αντικειμένου ή αυτοτελούς περιεχομένου σε σχέση προς το αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων της 26ης Ιουνίου και της 10ης Νοεμβρίου 2003.

- 26 Το Πρωτοδικείο υπογράμμισε επίσης ότι ο προσφεύγων είχε δεχθεί, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι τα διάφορα ακυρωτικά αιτήματά του είχαν στην πραγματικότητα το αυτό αντικείμενο, ήτοι την ακύρωση της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003.
- 27 Το Πρωτοδικείο έκρινε, συνεπώς, ότι το ακυρωτικό αίτημα του προσφεύγοντος έπρεπε να εκληφθεί ως βάλλον αποκλειστικά κατά της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003.
- 28 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμη την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο και η οποία στηριζόταν στο ότι το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003 είχε υποβληθεί εκπρόθεσμα, καθόσον η απόφαση αυτή απλώς είχε αναπροσαρμόσει το ποσό του λουξεμβουργιανού επιδόματος που έπρεπε να αφαιρείται από τις αποδοχές και το οποίο είχε καθοριστεί με την απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1999.
- 29 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε κατ' αρχάς ότι η απόφαση περί ανανεώσεως του διπλασιασμού του επιδόματος συντηρουμένου τέκνου, η οποία λαμβάνεται κατ' εφαρμογή του άρθρου 67, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, αποτελεί νέα απόφαση διότι εκδίδεται για ορισμένο χρόνο, προηγείται δε αυτής νέα εξέταση, ιδίως ιατρική, η οποία πραγματοποιείται βάσει νέας αιτήσεως του ενδιαφερομένου.
- 30 Το Πρωτοδικείο έκρινε, περαιτέρω, ότι η επακολουθούσα απόφαση περί μείωσης του ποσού, η οποία λαμβάνεται κατ' εφαρμογή του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, επίσης αποτελεί νέα απόφαση, διότι εκδίδεται κατόπιν εξακριβώσεως του ότι επίδομα της ίδιας φύσεως καταβάλλεται από άλλη πηγή, ενώ μόλις έχει ληφθεί απόφαση περί διπλασιασμού του κοινοτικού επιδόματος.

- 31 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η απόφαση της 26ης Ιουνίου 2003 αποτελεί απόφαση χωριστή από την απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1999.
- 32 Διαπιστώνοντας ότι ο προσφεύγων είχε προσβάλει την απόφαση της 26ης Ιουνίου 2003 εντός της προθεσμίας που προβλέπει ο ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτή την προσφυγή.
- 33 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο εξέτασε τον λόγο ακυρώσεως του προσφεύγοντος που αντλείτο από την παράβαση του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 34 Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, πρώτον, ότι το Δικαστήριο κρίνει κατά πάγια πρακτική ότι μόνον τα επιδόματα που είναι συγκρίσιμα και έχουν τον ίδιο σκοπό είναι της ίδιας φύσεως από πλευράς εφαρμογής του άρθρου αυτού (απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 1977, 106/76, Gelders-Deboeck κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 485, σκέψη 16).
- 35 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι, λαμβανομένης υπόψη της διατυπώσεως των κειμένων που τα καθιερώνουν, τόσο το κοινοτικό επίδομα όσο και το λουξεμβουργιανό επίδομα αποσκοπούν στην παροχή ενισχύσεως για την αντιμετώπιση των βαρών που συνεπάγονται η βοήθεια και οι φροντίδες προς άτομο πάσχον από σοβαρή αναπηρία, οπότε αποδεικνύονται ο συγκρίσιμος χαρακτήρας τους και η ταυτότητα του σκοπού τους.
- 36 Το Πρωτοδικείο υπογράμμισε ότι το γεγονός ότι αμφότερα τα επίδικα επιδόματα καταβάλλονται κατ' αποκοπή και δεν υπόκεινται σε φορολογία ενισχύει το συγκρίσιμο του χαρακτήρα τους.

- 37 Το Πρωτοδικείο διευκρίνισε επίσης ότι μικρή σημασία είχε το ποιος, το ανάπηρο τέκνο ή ο πατέρας του, είναι τυπικώς ο δικαιούχος του επιδόματος.
- 38 Το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχειρήμα του προσφεύγοντος ότι τα δύο επίδικα επιδόματα δεν είναι της ίδιας φύσεως κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ λόγω του ότι το λουξεμβουργιανό επίδομα, αντίθετα προς το κοινοτικό επίδομα, δεν χορηγείται ως συμπλήρωμα των αποδοχών του προσφεύγοντος. Συναφώς, το Πρωτοδικείο τόνισε, αφενός, ότι τα κοινοτικά επιδόματα, ως εκ της φύσεώς τους, καταβάλλονται στον κατέχοντα θέση μονίμου υπαλλήλου και, αφετέρου, ότι το κριτήριο της συνδρομής που παρέχεται προς αντιμετώπιση των βαρών που συνεπάγεται η παροχή βοήθειας και φροντίδων προς άτομο πάσχον από σοβαρή αναπηρία είναι καθοριστικής σημασίας για την εκτίμηση της φύσεως των δύο επιδομάτων.
- 39 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης το επιχειρήμα που αντλούσε ο προσφεύγων από τη γλωσσική διαφορά που υπάρχει μεταξύ, αφενός, του γερμανικού κειμένου του ΚΥΚ, που χρησιμοποιεί τον όρο «Zulage», ήτοι «συμπλήρωμα», και του λουξεμβουργιανού νόμου καθώς και του γαλλικού κειμένου του ΚΥΚ που χρησιμοποιούν τον ίδιο όρο «επίδομα».
- 40 Το Πρωτοδικείο έκρινε, ως εκ τούτου, ότι το κοινοτικό επίδομα και το λουξεμβουργιανό επίδομα ήταν της ίδιας φύσεως κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 41 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της και όρισε ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Τα αιτήματα των διαδικών ενώπιον του Δικαστηρίου

42 Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να αποφανθεί το ίδιο επί της προσφυγής και να ακυρώσει την απόφαση της 26ης Ιουνίου 2003, τη σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της από 4 Ιουνίου 2003 αιτήσεώς του και την απόφαση της 28ης Απριλίου 2004·
- να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στην αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη ο αναιρεσείων λόγω της παρακρατήσεως μέρους των αποδοχών του, στην καταβολή τόκων με το νόμιμο επιτόκιο επί των επιδίκων ποσών καθώς και στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των δικών.

43 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·
- να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στα έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 44 Ο αναιρεσείων προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως. Με τον πρώτο λόγο, υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη μη εξετάζοντας χωριστά τα αιτήματα ακυρώσεως της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003, της σιωπηρής αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η από 4 Ιουνίου 2003 αίτησή του και της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2004. Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι το αίτημά του προς αποκατάσταση της ζημίας που προκύπτει από την απώλεια τόκων επί των επιδίκων ποσών έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτο. Με τον τρίτο λόγο, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι το κοινοτικό επίδομα και το λουξεμβουργιανό επίδομα είναι «της ίδιας φύσεως» κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

Επί του αντικειμένου της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 45 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι κακώς θεώρησε ότι το ακυρωτικό του αίτημα έπρεπε να εκληφθεί ως βάλλον αποκλειστικά κατά της αποφάσεως του Κοινοβουλίου της 26ης Ιουνίου 2003. Ο αναιρεσείων θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο έπρεπε να αποφανθεί επί του συνόλου των ακυρωτικών αιτημάτων του που έβαλλαν και κατά της αποφάσεως με την οποία το Κοινοβούλιο απέρριψε την από 4 Ιουνίου 2003 αίτησή του, με την οποία ζήτησε να καταργηθεί εφεξής η παρακράτηση των αποδοχών και να επιστραφούν τα ποσά που είχαν παρακρατηθεί από τις αποδοχές του στο παρελθόν, καθώς και κατά της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2004, αιτημάτων από τα οποία, αντίθετα προς τη συναφή κρίση του Πρωτοδικείου, ουδόλως είχε παραιτηθεί.

- 46 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής και πρέπει να απορριφθεί για τον λόγο αυτόν, δεδομένου ότι το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δικαιολογείται από άλλους νομικούς λόγους, και συγκεκριμένα την ορθή ερμηνεία του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, η οποία οδηγεί αναγκαστικά στην απόρριψη των αξιώσεων του αναιρεσειόντος.
- 47 Το Κοινοβούλιο θεωρεί, περαιτέρω, ότι ο πρώτος αυτός λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος, καθόσον ο αναιρεσειών δεν ισχυρίστηκε ούτε απέδειξε, σύμφωνα με το άρθρο 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ότι η πλημμέλεια της διαδικασίας που επικαλείται έθιξε τα συμφέροντά του.
- 48 Το Κοινοβούλιο θεωρεί, τέλος, ότι το Πρωτοδικείο ορθώς περιόρισε το αντικείμενο της προσφυγής στην αμφισβήτηση της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003, μόνης βλαπτικής πράξεως, αλλά για λόγους άλλους από εκείνους που εκθέτει το Πρωτοδικείο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.
- 49 Συναφώς, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, κατ' αρχάς, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη θεωρώντας ότι υπήρχε σιωπηρή απόφαση απορρίπτουσα το αίτημα επιστροφής των παρακρατηθέντων στο παρελθόν ποσών. Συγκεκριμένα, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι το αίτημα αυτό απορρίφθηκε ρητώς με την απόφαση της 26ης Ιουνίου 2003.
- 50 Εξάλλου, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να απορρίψει το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2004 ως απαράδεκτο, καθόσον η απόφαση αυτή ελήφθη μετά την πρωτοκόλληση του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 51 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη θεωρώντας ότι τα αιτήματά του για την ακύρωση της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003, της σιωπηρής αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η από 4 Ιουνίου 2003 αίτησή του και της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2004 έπρεπε να εκληφθούν ως βάλλοντα μόνον κατά της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003 και περιόρισε έτσι παράνομα το αντικείμενο της διαφοράς που του είχε υποβληθεί.
- 52 Όσον αφορά την από 4 Ιουνίου 2003 αίτηση του αναιρεσείοντος, με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων ζήτησε, αφενός, να μη γίνεται η αμφισβητούμενη παρακράτηση και, αφετέρου, να του επιστρέψει το Κοινοβούλιο τα προηγουμένως παρακρατηθέντα επί των αποδοχών του ποσά. Καίτοι το κείμενο της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003 αναφέρεται μόνον στο μετά την 1η Ιουλίου 2003 χρονικό διάστημα, η απόφαση πρέπει να νοηθεί, στο πλαίσιο αυτό, ως απορρίπτουσα και την από 4 Ιουνίου 2003 αίτηση του αναιρεσείοντος για επιστροφή των προηγουμένων παρακρατηθέντων επί των αποδοχών του ποσών. Ως εκ τούτου, η αίτηση του αναιρεσείοντος της 4ης Ιουνίου 2003 απορρίφθηκε, στο σύνολό της, με την απόφαση της 26ης Ιουνίου 2003.
- 53 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη θεωρώντας ότι τα αιτήματα του R. Weissenfels έπρεπε να εκληφθούν ως βάλλοντα κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως.
- 54 Όσον αφορά την απόφαση της 28ης Απριλίου 2004, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η απόφαση αυτή, όπως και εκείνη της 26ης Ιουνίου 2003, αφορά την κατάσταση του R. Weissenfels από πλευράς του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και αποσκοπεί στην αναπροσαρμογή του ποσού του λουξεμβουργιανού επιδόματος που αφαιρείται από το κοινοτικό επίδομα. Ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι, βάσει της διαπιστώσεως αυτής, η απόφαση της 28ης Απριλίου 2004 μπορεί να θεωρηθεί ως επιβεβαιωτική

της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2003, τα αιτήματα κατά της αποφάσεως αυτής δεν μπορούσαν να κριθούν απαράδεκτα για τον λόγο αυτόν, εφόσον η απόφαση της 26ης Ιουνίου 2003 προσβλήθηκε εμπροθέσμως. Πράγματι, προσφυγή κατά επιβεβαιωτικής αποφάσεως είναι απαράδεκτη μόνον αν η επιβεβαιούμενη απόφαση έχει καταστεί αμετάκλητη έναντι του ενδιαφερομένου, εφόσον δεν έχει προσβληθεί εμπροθέσμως με ένδικη προσφυγή. Σε αντίθετη περίπτωση, ο ενδιαφερόμενος δικαιούται να προσβάλει είτε την επιβεβαιούμενη είτε την επιβεβαιωτική απόφαση είτε και τις δύο (βλ. απόφαση της 11ης Μαΐου 1989, 193/87 και 194/87, *Maurissen και Union Syndicale κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1989*, σ. 1045, σκέψεις 25 και 26).

- 55 Είναι αληθές ότι το αίτημα του νυν αναιρεσείοντος για ακύρωση της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2004 υποβλήθηκε μόλις κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως και ότι, συνεπώς, το απαράδεκτο του αιτήματος αυτού μπορούσε, παρά τη νομική πλάνη στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο, να δικαιολογήσει νομικώς το διατακτικό της αποφάσεώς του ως προς το θέμα αυτό (βλ. απόφαση της 9ης Ιουνίου 1992, C-30/91 P, *Lestelle κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992*, σ. I-3755, σκέψη 28).
- 56 Όμως, προκειμένου για απόφαση αφορώσα το ίδιο ζήτημα, ήτοι το δικαίωμα του ενδιαφερομένου να εισπράξει για διάφορα χρονικά διαστήματα το σύνολο του προσαυξημένου επιδόματος συντηρουμένου τέκνου και να του καταβληθεί ενδεχομένως το ποσό που κακώς είχε παρακρατηθεί, θα αντέβαινε στις επιταγές της ορθής απονομής της δικαιοσύνης η επιβολή στον ενδιαφερόμενο της υποχρεώσεως να ασκήσει ενώπιον του Πρωτοδικείου νέα προσφυγή κατά της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2004 (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1987, 351/85 και 360/85, *Fabrique de fer de Charleroi κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987*, σ. 3639, σκέψη 11).
- 57 Συνεπώς, πρέπει να αναγνωριστεί ότι, όπως υποστηρίζει ο αναιρεσείων, το Πρωτοδικείο έσφαλε ως προς την έκταση της διαφοράς που του υποβλήθηκε απορρίπτοντας το αίτημα που έβαλλε κατά της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2004 και να αναιρεθεί ως προς το σημείο αυτό η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Επί της καταδίκης του Κοινοβουλίου στην καταβολή ορισμένων ποσών

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 58 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη απορρίπτοντας ως απαράδεκτο το αίτημά του να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να αποκαταστήσει τη ζημία την οποία υπέστη εξ αιτίας της, παράνομης κατ' αυτόν, παρακρατήσεως επί των αποδοχών του με την αιτιολογία ότι το αίτημα αυτό υποβλήθηκε μόλις κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως.
- 59 Το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε απαράδεκτο το αίτημα αποζημιώσεως του νυν αναιρεσείοντος, καθόσον το αίτημα αυτό διατυπώθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως.
- 60 Το Κοινοβούλιο προσθέτει ότι το αίτημα αυτό μπορούσε να κριθεί απαράδεκτο και διότι ο προσφεύγων δεν είχε υπολογίσει αριθμητικώς το ύψος της ζημίας που υπέστη ούτε διευκρίνισε τις περιστάσεις που τον εμπόδιζαν να προβεί στον υπολογισμό της (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2004, C-150/03 P, Hectors κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2004, σ. I-8691, σκέψη 62).

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 61 Ο νυν αναιρεσείων ζήτησε από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να του καταβάλει τα ποσά τα οποία κακώς, κατ' αυτόν, είχαν παρακρατηθεί επί των αποδοχών του, καθώς και τους σχετικούς τόκους. Λαμβάνοντας υπόψη τα αμυντικά υπομνήματα του Κοινοβουλίου, ο νυν αναιρεσείων αναδιατύπωσε το αίτημα αυτό και ζήτησε να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να του καταβάλει αποζημίωση, καλύπτουσα τα επίδικα ποσά και τους σχετικούς τόκους, για τη ζημία που υπέστη εξ αιτίας των παρακρατήσεων επί των αποδοχών του.

- 62 Πρέπει, κατ' αρχάς, να παρατηρηθεί ότι, όποιοι και αν είναι οι όροι που χρησιμοποίησε ο νυν αναιρεσείων, τα αιτήματά του έχουν προδήλως ως μοναδικό στόχο την καταβολή των ποσών τα οποία το Κοινοβούλιο κακώς, κατ' αυτόν, παρακράτησε από τις αποδοχές του κατ' εφαρμογή του κανόνα απαγορεύσεως της σωρεύσεως, τον οποίο θεσπίζει το άρθρο 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, πλέον τόκων με το νόμιμο επιτόκιο.
- 63 Υπό τις συνθήκες αυτές, έστω και αν μεταγενέστερα ο R. Weissenfels εμφάνισε το αίτημα αποδόσεως των ποσών ως αίτημα αποζημιώσεως, το Κοινοβούλιο δεν μπορεί εγκύρως να υποστηρίξει ότι το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο ως εκπροθέσμως διατυπωθέν.
- 64 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, το οποίο εφαρμόζεται στο Πρωτοδικείο όπως και στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, απονέμει στον δικαστή, στον τομέα αυτό, αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας, ορίζοντας τα ακόλουθα:

«Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι αρμόδιο να αποφαινεται για κάθε διαφορά μεταξύ των Κοινοτήτων και ενός προσώπου που υπόκειται στον παρόντα κανονισμό, περί της νομιμότητας ενός μέτρου που θίγει το πρόσωπο αυτό κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2. Στις χρηματικές διαφορές το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας.»

- 65 Συνιστούν «χρηματικές διαφορές» κατά τη διάταξη αυτή όχι μόνον οι αγωγές αποζημιώσεως που ασκούν οι υπάλληλοι κατά όργανου, αλλά και οι ένδικες προσφυγές με τις οποίες ζητείται να καταβάλει το όργανο σε υπάλληλο ποσό το οποίο ο τελευταίος θεωρεί ότι του οφείλεται δυνάμει του ΚΥΚ ή άλλης πράξεως που διέπει τις εργασιακές τους σχέσεις (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2001, C-449/99 P, ΕΤΕπ κατά Hautem, Συλλογή 2001, σ. I-6733).

- 66 Επομένως, το αίτημα του R. Weissenfels με το οποίο ζητήθηκε να του καταβάλει το Κοινοβούλιο, εντόκως με το νόμιμο επιτόκιο, τα ποσά τα οποία κακώς, κατ' αυτόν, είχαν παρακρατηθεί επί των αποδοχών του συνιστά «χρηματική διαφορά» κατά το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.
- 67 Η αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας που απονέμει στον κοινοτικό δικαστή το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, του παρέχει την εξουσία να δίνει στις διαφορές που του υποβάλλονται πλήρη λύση, δηλαδή να αποφαινεται επί του συνόλου των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων του υπαλλήλου, εκτός αν αναθέσει στο εμπλεκόμενο όργανο, και υπό τον έλεγχό του, την εκτέλεση κάποιου μέρους της απόφασής, υπό τους συγκεκριμένους όρους που ο ίδιος καθορίζει.
- 68 Συνεπώς, στον κοινοτικό δικαστή εναπόκειται, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από το Κοινοβούλιο, να αποφασίσει, ενδεχομένως, την καταδίκη ενός οργάνου στην καταβολή ποσού το οποίο δικαιούται ο προσφεύγων δυνάμει του ΚΥΚ ή άλλης νομικής πράξεως.
- 69 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο, αρνηθέν κατ' αρχήν να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στην καταβολή των ποσών που οφείλονταν στον προσφεύγοντα, έσφαλε ως προς την έκταση των αρμοδιοτήτων του.
- 70 Επομένως, και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι βάσιμος και πρέπει να αναιρεθεί ως προς το σημείο αυτό η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Επί του δικαιώματος του ενδιαφερομένου να εισπράττει το σύνολο του κοινοτικού του επιδόματος

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 71 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη θεωρώντας ότι το κοινοτικό και το λουξεμβουργιανό επίδομα είναι «της ίδιας φύσεως» κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και ότι, συνεπώς, η διάταξη αυτή επέβαλλε να αφαιρείται το ποσό το δευτέρου επιδόματος από εκείνο του πρώτου επιδόματος.
- 72 Ο αναιρεσείων θεωρεί ότι το άρθρο 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ απαιτεί διπλή ταυτότητα φύσεως, τόσο από «τυπικής» όσο και από «ουσιαστικής» απόψεως.
- 73 Υποστηρίζει ότι τα δύο επίδικα επιδόματα δεν είναι όμοια από τυπικής απόψεως, καθόσον το κοινοτικό επίδομα συνιστά παροχή παρεπόμενη της αμοιβής, ενώ αυτό δεν συμβαίνει στην περίπτωση του λουξεμβουργιανού επιδόματος, η χορήγηση του οποίου δεν συνδέεται με σχέση μισθωτής εργασίας (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1987, 186/85, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1987, σ. 2029, σκέψεις 27 έως 30 και 33, καθώς και 189/85, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1987, σ. 2061, σκέψη 26).
- 74 Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η ανάλυσή του επιβεβαιώνεται από το γερμανικό κείμενο του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και ότι η πρώτη αυτή διαφορά καταδεικνύει, αφ' εαυτής, ότι δεν ταυτίζεται η φύση των δύο αυτών παροχών.

- 75 Ο αναιρεσείων υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι τα δύο επίδικα επιδόματα δεν είναι της ίδιας φύσεως ούτε από ουσιαστικής απόψεως.
- 76 Υπογραμμίζει συναφώς ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι το άρθρο 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ εφαρμόζεται σε συγκρίσιμα επιδόματα. Κατ' αυτόν, το άρθρο αυτό εφαρμόζεται μόνο στην περίπτωση γνήσιας ταυτότητας μεταξύ των επιμάχων επιδομάτων.
- 77 Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι αυτό δεν συμβαίνει στην περίπτωση των δύο επίδικων επιδομάτων, καθόσον μόνον ο υπάλληλος δικαιούται το κοινοτικό επίδομα, προορισμός του οποίου είναι να του επιτρέψει να εξασφαλίσει τη συντήρηση του ανάπηρου τέκνου, ανεξάρτητα από τον τόπο κατοικίας του, ενώ σκοπός του λουξεμβουργιανού επιδόματος είναι να καλύψει τις ανάγκες του ίδιου του ανάπηρου ατόμου, εφόσον κατοικεί στο Λουξεμβούργο, είτε στο πλαίσιο του οικογενειακού του κύκλου είτε στο πλαίσιο ειδικευμένου ιδρύματος.
- 78 Το Κοινοβούλιο, από την πλευρά του, θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι η εφαρμογή του κανόνα περί απαγορεύσεως της σωρεύσεως των επιδομάτων, τον οποίο θεσπίζει το άρθρο 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, ήταν δικαιολογημένη.
- 79 Όσον αφορά το πρώτο σημείο, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι το επιχείρημα του αναιρεσείοντος ότι μόνον το κοινοτικό επίδομα εμφανίζει εν προκειμένω τον χαρακτήρα παρεπόμενης παροχής από μισθωτές υπηρεσίες δεν στηρίζεται σε νομικά επιχειρήματα και πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί. Το Κοινοβούλιο προσθέτει ότι το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε, εξάλλου, επαρκώς την ανάλυσή του επί του ζητήματος αυτού.

- 80 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι οι δύο προμνησθείσες αποφάσεις, Επιτροπή κατά Βελγίου και Επιτροπή κατά Γερμανίας, τις οποίες επικαλείται ο αναιρεσείων, δεν παρουσιάζουν ενδιαφέρον για την υπό κρίση υπόθεση. Υπογραμμίζει ότι οι αποφάσεις αυτές εκδόθηκαν σε διαφορετικό πλαίσιο και επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι επρόκειτο για διαδικασίες λόγω παραβάσεως, στις οποίες η Επιτροπή θεωρούσε ότι το εθνικό δίκαιο των εν λόγω κρατών μελών έθιγε τον συμπληρωματικό χαρακτήρα των κοινοτικών οικογενειακών επιδομάτων, ο οποίος προκύπτει από το άρθρο 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Το Κοινοβούλιο εκτιμά επίσης ότι, στις δύο αυτές αποφάσεις, το Δικαστήριο περιορίστηκε να προσδιορίσει την κατάσταση υπό την οποία το εθνικό δίκαιο των εν λόγω κρατών μελών δεν μπορεί να αποκλείσει την καταβολή εθνικού επιδόματος ή να αφαιρέσει από το ποσό ενός τέτοιου επιδόματος το ποσό των επιδομάτων που καταβάλλονται κατ' εφαρμογήν του ΚΥΚ. Κατά το Κοινοβούλιο, τέτοια κατάσταση συνιστά μόνον η περίπτωση κατά την οποία ο σύζυγος υπαλλήλου ασκεί αμειβόμενη επαγγελματική δραστηριότητα.
- 81 Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι ο χαρακτήρας ενός εθνικού επιδόματος ως παρεπόμενου μισθωτής δραστηριότητας δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να θεωρηθεί ως καθοριστικό στοιχείο εκτίμησης στο πλαίσιο του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και ότι το Πρωτοδικείο ορθώς περιορίστηκε να ερευνήσει κατά πόσον τα επίδικα επιδόματα ήταν συγκρίσιμα και είχαν τον ίδιο σκοπό.
- 82 Συναφώς, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το καθοριστικό κριτήριο κατά την εκτίμηση της φύσεως των επιδικών επιδομάτων κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ έγκειται στο ότι αμφότερα τα επίδικα επιδόματα αποσκοπούν στο να παράσχουν χρηματική ενίσχυση για την αντιμετώπιση των βαρών που συνεπάγεται η παροχή βοήθειας και φροντίδων προς ανάπηρο άτομο.
- 83 Το Κοινοβούλιο υπογραμμίζει επίσης ότι αμφότερα τα επίδικα επιδόματα καταβάλλονται κατ' αποκοπή.

- 84 Τέλος, το Κοινοβούλιο παραπέμπει στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 1990, T-117/89, Sens κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-185), υποστηρίζοντας ότι η μη ύπαρξη ταυτότητας μεταξύ των δικαιούχων των επιδίκων επιδομάτων δεν αποτελεί κατάλληλο κριτήριο για την εφαρμογή του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 85 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη εκτιμώντας ότι το κοινοτικό επίδομα και το λουξεμβουργιανό επίδομα είναι της ίδιας φύσεως κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και ότι, ως εκ τούτου, η διενεργηθείσα παρακράτηση δεν ήταν δικαιολογημένη.
- 86 Προκαταρκτικώς, πρέπει να εξεταστεί το παραδεκτό αυτού του λόγου αναιρέσεως, που αμφισβητείται από το Κοινοβούλιο.
- 87 Από τα άρθρα 225 ΕΚ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 12, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως ή διατάξεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 34).

- 88 Από την αίτηση αναιρέσεως προκύπτει ότι ο αναιρεσείων επέκρινε διάφορα χωρία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και εξέθεσε συγκεκριμένα νομικά επιχειρήματα προς στήριξη του αιτήματος αυτού. Συνεπώς, αυτός ο λόγος αναιρέσεως παραδεκτώς προβάλλεται ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 89 Όσον αφορά το βάσιμο του λόγου αναιρέσεως, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι μόνον τα επιδόματα που είναι συγκρίσιμα και έχουν τον ίδιο σκοπό είναι της ίδιας φύσεως κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ (προμνησθείσα απόφαση Gelders-Deboeck κατά Επιτροπής, σκέψη 16).
- 90 Πρόκειται για νομικό ζήτημα που υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας.
- 91 Δυνάμει του άρθρου 67, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, το επίδομα συντηρουμένου τέκνου μπορεί να διπλασιαστεί όταν το τέκνο πάσχει από διανοητική ή σωματική αναπηρία και η κατάσταση αυτή επιβάλλει στον υπάλληλο δυσβάστακτα βάρη.
- 92 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, κατ' αρχάς, ότι συγκρίσιμο επίδομα μπορεί να αφαιρεθεί μόνον από το μέρος εκείνο του επιδόματος συντηρουμένου τέκνου που προστίθεται, λόγω του διπλασιασμού, σε εκείνο το οποίο εν πάση περιπτώσει δικαιούται ο υπάλληλος.
- 93 Πρέπει, κυρίως, να παρατηρηθεί ότι το λουξεμβουργιανό επίδομα διακρίνεται σαφώς από το κοινοτικό επίδομα από πλείονες απόψεις.

- 94 Το λουξεμβουργιανό επίδομα, που χορηγείται απλώς και μόνο λόγω της κατοικίας επί λουξεμβουργιανού εδάφους και δεν συνδέεται με κάποια σχέση εργασίας, έχει ως σκοπό την αντιμετώπιση, με τα κατάλληλα μέτρα, μιας αναπηρίας την οποία ο νόμος καθορίζει επακριβώς. Τέλος, το ποσό του είναι πολύ υψηλότερο από το μέρος εκείνο του επιδόματος συντηρουμένου τέκνου που προκύπτει από τον διπλασιασμό του βασικού ποσού.
- 95 Το λουξεμβουργιανό επίδομα χορηγείται σε άτομα των οποίων μία ή πλείονες φυσικές ή διανοητικές λειτουργίες, παρά την υποβολή στην ενδεδειγμένη αγωγή, εκπαίδευση ή φυσιοθεραπεία, και παρά τη χρησιμοποίηση του κατάλληλου εξοπλισμού, είναι μειωμένες σε τέτοιο βαθμό ώστε το εν λόγω άτομο να μη μπορεί να επιβιώσει χωρίς τη βοήθεια ή τις φροντίδες τρίτου προσώπου.
- 96 Προφανώς, το επίδομα αυτό αποσκοπεί στην αντιμετώπιση των δαπανών που απαιτούνται για την πρόσληψη, τουλάχιστον με μειωμένο ωράριο εργασίας, τρίτου προσώπου, πράγμα που δεν επιτρέπει το μέρος εκείνο του κοινοτικού επιδόματος που αντιπροσωπεύει ο διπλασιασμός του και του οποίου το ποσό απορροφάται, ιδίως από δαπάνες όπως τα έξοδα ιατρικών φροντίδων, φυσιοθεραπείας, αγοράς τεχνητών μελών, ειδικής εκπαίδευσεως ή διαμορφώσεως της κατοικίας.
- 97 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, το έτος 2004, ο διπλασιασμός του επιδόματος συντηρουμένου τέκνου που χορηγήθηκε δυνάμει του άρθρου 67, παράγραφος 3, του ΚΥΚ αντιστοιχούσε σε αύξηση κατά 260,96 ευρώ, ενώ το λουξεμβουργιανό επίδομα ανερχόταν σε 553,96 ευρώ.
- 98 Ως εκ τούτου, το μέρος εκείνο του επιδόματος συντηρουμένου τέκνου που χορηγείται δυνάμει του άρθρου 67, παράγραφος 3, του ΚΥΚ και το λουξεμβουργιανό επίδομα δεν έχουν ούτε το ίδιο αντικείμενο ούτε τον ίδιο σκοπό.

- 99 Επομένως, το κοινοτικό επίδομα και το λουξεμβουργιανό επίδομα δεν είναι της ίδιας φύσεως κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 100 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι το λουξεμβουργιανό επίδομα είναι της ίδιας φύσεως με το κοινοτικό επίδομα κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, εξέδωσε απόφαση πάσχουσα από νομική πλάνη.
- 101 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι βάσιμος.
- 102 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτή στο σύνολό της και να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Επί των συνεπειών της αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως

- 103 Από το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, όταν αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου για να την κρίνει.
- 104 Εν προκειμένω, η διαφορά είναι ώριμη προς εκδίκαση.

- 105 Όπως διευκρινίστηκε προηγουμένως, το κοινοτικό και το λουξεμβουργιανό επίδομα δεν είναι της ίδιας φύσεως κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και, κατά συνέπεια, ο R. Weissenfels βασίμως ζητεί την ακύρωση των αποφάσεων της 26ης Ιουνίου 2003 και της 28ης Απριλίου 2004 καθόσον προβλέπουν την αφαίρεση του λουξεμβουργιανού επιδόματος από το διπλό επίδομα συντηρουμένου τέκνου.
- 106 Όσον αφορά τον καθορισμό των δικαιωμάτων του R. Weissenfels, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η απόφαση περί αφαιρέσεως που κοινοποιήθηκε στις 18 Σεπτεμβρίου 2000 κατέστη οριστική ως προς όλα τα χρηματικά αποτελέσματά της ως μη προσβληθείσα εντός της προθεσμίας ασκήσεως της ένδικης προσφυγής. Αντιθέτως, πρέπει να οριστεί ότι το Κοινοβούλιο θα καταβάλει στον R. Weissenfels εντόκως τα ποσά που κακώς αφαιρέθηκαν από τις αποδοχές του από την 1η Ιουλίου 2003, ημερομηνία κατά την οποία άρχισε να παράγει αποτελέσματα η απόφαση της 26ης Ιουνίου 2003.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 107 Δυνάμει του άρθρου 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η αίτηση αναιρέσεως του R. Weissenfels έγινε δεκτή και οι αποφάσεις του Κοινοβουλίου της 26ης Ιουνίου 2003 και της 28ης Απριλίου 2004 ακυρώθηκαν, το Κοινοβούλιο πρέπει να καταδικαστεί, πέραν των δικών του εξόδων, και στα έξοδα του R. Weissenfels τόσο κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και κατά την παρούσα δίκη, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του τελευταίου.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) **Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 25ης Ιανουαρίου 2006, T-33/04, Weïßenfels κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.**
- 2) **Ακυρώνει τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 26ης Ιουνίου 2003 και της 28ης Απριλίου 2004.**
- 3) **Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα καταβάλει στον R. Weïßenfels, εντόκως με το νόμιμο επιτόκιο, τα μη καταβληθέντα επιδόματα συντηρουμένου τέκνου τα οποία ο αναιρεσείων έπρεπε να εισπράξει από την 1η Ιουλίου 2003 και μετά.**
- 4) **Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και τα έξοδα του R. Weïßenfels τόσο κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όσο και κατά την ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δίκη.**

(υπογραφές)